

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Kaźmierczak

Sędziowie: SA Jan Futro (spr.), SO Maciej Rozpędowski

po rozpoznaniu dnia 9 stycznia 2018 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku E. J. i T. J.

przy uczestnictwie E. I. i R. I.

o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego

na skutek zażalenia wnioskodawców

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 października 2017 r.

sygn. akt XIV C 524/05

oddala zażalenie.

Maciej Rozpędowski Małgorzata Kaźmierczak Jan Futro

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek wnioskodawców z dnia 18 września 2017 r. o wydanie zaświadczenia, że wydany w sprawie wyrok z dnia 16 maja 2006 r. stanowi europejski tytuł egzekucyjny.

W uzasadnieniu wskazał, że podstawę prawną tego wniosku stanowił przepis art. 795¹ § 1 k.p.c. Nie było jednak podstaw do jego uwzględnienia, albowiem zapadły w sprawie wyrok z dnia 16 maja 2006 r., zasądający od pozwanych E. I. i R. I. solidarnie na rzecz powodów E. J. i T. J. kwotę 137 062 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania, nie spełnia warunków określonych w przepisach rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz. Urz. UE L 143 z 30 kwietnia 2004, str. 15, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t.7, str. 38; dalej: rozporządzenie nr 805/2004). W okolicznościach sprawy nie można uznać, że powyższy wyrok dotyczy roszczenia bezspornego, w rozumieniu art. 3 ust. 1 tegoż rozporządzenia.

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawcy E. J. i T. J. zarzucili błędne przyjęcie, że ich roszczenie stwierdzone zapadłym w sprawie wyrokiem z dnia 16 maja 2006 r. nie może być uznane za bezsporne. Skarżący podnieśli, że dłużnicy E. I. i R. I. w wykonaniu tego wyroku uiszcili na rzecz wnioskodawców kwotę 27 062 zł wraz z odsetkami, a tym samym uznali roszczenie wnioskodawców za bezsporne. Ponadto, pozwani nie wnieśli apelacji od powyższego wyroku, a Sąd Okręgowy w jego uzasadnieniu podkreślił, że w toku rozprawy pozwana E. I. uznała powództwo za uzasadnione.

W konsekwencji wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Prawidłowo ocenił i przyjął Sąd Okręgowy, że roszczenie wnioskodawców stwierdzone prawomocnym wyrokiem z 16 maja 2006 r. nie może być uznane za bezsporne, w rozumieniu przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia przepisów rozporządzenia nr 805/2004. Bezsporność roszczenia, o której mowa w tych przepisach dotyczy fazy postępowania rozpoznawczego. Zatem, częściowe uiszczenie przez dłużników należności zasądzonych tym wyrokiem nie ma wpływu na ocenę spełnienia warunków określonych w rozporządzeniu nr 805/2004 do uznania roszczenia powodów za bezsporne. Odnosząc się do pozostałych zarzutów, należy zaś podnieść, że z uzasadnienia wyroku z 16 maja 2006 r. wynika, iż w jego części wstępnej, przytaczając stanowiska procesowe obu stron, Sąd Okręgowy wskazał, że w toku rozprawy w dniu 20 października 2005 r. pozwany R. I. wniósł o oddalenie powództwa, natomiast pozwana E. I. w dniu 13 kwietnia 2006 r. uznała powództwo za uzasadnione, jednocześnie wskazując, że nie ma zdania co do skuteczności odstąpienia przez powodów od umowy. Rozważając w dalszej części uzasadnienia zasadność roszczenia powodów Sąd Okręgowy stwierdził, że ze względu na to, iż pozwana nie zajęła stanowiska co do skuteczności odstąpienia przez powodów od umowy sprzedaży, zatem jej oświadczenie, że uważa powództwo za uzasadnione nie obejmowało przyznania całej podstawy faktycznej powództwa, decydującej o istnieniu materialnoprawnego roszczenia dochodzonego pozwem, nie można było przyjąć tego oświadczenia za uznanie powództwa przez pozwaną (art. 213 § 2 k.p.c.). W konsekwencji, Sąd Okręgowy badał spełnienie materialnoprawnych przesłanek roszczenia powodów w stosunku do obojga pozwanych i orzeczenie kończące postępowanie w pierwszej instancji nie zostało wydane w stosunku do pozwanej E. I. na podstawie uznania przez nią powództwa. Nie można więc uznać, że niezasadnie przyjął Sąd Okręgowy, iż wniosek o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego nie może być uwzględniony. Jeżeli natomiast chodzi o kwestię wniesienia przez pozwanych apelacji od wyroku z 16 maja 2006 r., to z akt sprawy wynika, że oboje pozwani złożyli apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa, a postanowieniem z dnia 2 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy, po wcześniejszym oddaleniu wniosku pozwanych o zwolnienie od wpisu od apelacji (postanowieniem z 30 sierpnia 2006 r.), odrzucił apelację pozwanych ze względu na to, iż nie została opłacona. W tej sytuacji, nie można uznać, że pozwani zgadzali się, co do orzeczenia kończącego postępowanie w pierwszej instancji. Analizując przebieg postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem z 16 maja 2006 r. nie można uznać, że zasądzone nim roszczenie powodów było bezsporne, w rozumieniu przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia przepisów rozporządzenia nr 805/2004. Zasadne jest więc stanowisko Sądu Okręgowego, że zaświadczenie, iż orzeczenie to stanowi europejski tytuł egzekucyjny nie może być wydane.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

Maciej Rozpędowski Małgorzata Kaźmierczak Jan Futro